

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Sefer Šifte tsadiqim

Lerner, Pinḥas <mi-Dinovits>

<ץיבונידמ> סחניפ

Abraham Josua Heschel

עשוהי מהרבא, לשה

Lemberg, 5681 [1920 oder 1921]

י"נ יאטפאמ קידצה ברהמ

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-9418

לאים אשר כוונתי לא נכון להחזיק בפשטי התורה אלא בקודות התורה כשונים שהיא דבר רוחני ואינו חולש בפשטי תורה שמוסג צחחותו וכי ע"כ ובחנה כבר הורינו רבותינו ז"ל הנדרים אומתו דרך השר לכוונתו לחיי העוה"ב ואנחנו שאין נוסרין לו לאדם ופתח הפכינו אם לא יהא לו תחלה ופתח החילון ואין ראוי לו לאדם לעייל צפדיק כ"א אחר שנילא כריסו בצער ויין ר"ל בגפית לידע כל דיני התורה ואז התורה אור לו ובכתיב הקודש של האר"י ז"ל עוב ללמוד הלכה פסוקה כדי שיהיה תורתו אור לו ולהאיר ונחשכי לידע האיקור והאומר עכ"ל הקודש ובפדיק הקודש כתב כי הנוחר והאקור והזכאי והחייב הם צחינת ונטיע שיש צו טוב ורע כמכר צחיקונים אם הפוקק הוא צקוד רוח פסקניות שהוא חי ונע שנות דונטיע עכ"ל ובקנהרין דף ו"ד פרט"י ז"ל רוח פסקניות זה גבריאל ע"ש והבגס בני אדם לא לנודו ויסקר ועח עיניהם ונראות ולבם ונחבין כי גם פשטי התורה לורך גבוה הוא והם קיטוטי השכינה כידוע ובשליה הקודש האריך הרבה ונח ונאוד ו"ל בנסכת שבועות צעכן רוחי תורה אין קום דבר שהוא נודרבק הן שונעתחא והן אגדתחא שלא יהא רוחו בהתורה והרבה ערה הרב ר' אלעזר גרונ"י ז"ל ויגע ונאלח שדברי רז"ל רוחו בהתורה וארסום זכאן לרובעא שונעתחא אחת ואגדתחא אחת : שונעתחא כבר פסקו רז"ל להתיי אשה על פי עד אחד והוא רוחו צחורה לא יקום עד אחד צחיש וקשה צחיש ויותר אלא לרוח צחיש אינו קם אצל צחקה קם להחיר עבודה : אגדתחא אנורו רבותינו ז"ל צבל וקום שנואלח ונעשה בחסיד אחד הוא ר' יהודה צרי עילוי אר ר' יהודה בן צבא ורוחו זה בפסקו ודעי כ"י הפלוח"י ה"י חסיד" לר' ק"ת יהודא וכי ובכלל אנורו ווי איכא וידי צבצחאים וכתיבים דלא רוחו צחורה והיה לכל דברי רז"ל הם אונת ודבריהם אונת עכ"ל הרי נראה ונח גודל הנחת רוח של צחחיתו : יחע"ש להיות אדם ונחעסק צקדטים ולבלות ויוני גם צחורה הפשטי ועבודה גבוה היא ונה שאין אנו ונסיגים רוס ונעליתיה : עוד שם ונלינו שהתורה ונשונח כו"ש פקודי ד' ישרים ונשונח לב ונלינו להיפך שנקראת חסיה שונעתחא כחו של אדם : אנורו רז"ל זאת התורה אדם כי ימות צחוחל שנונית עלמו עליה : העבין תורה שכתב הן ונלד נלה שם הספורים ודברים קלים להצנים : הן ונלד נכתר הסגת הקודות הגדולות היא ונשונח ועל הדברים הפשוטים רוח ונקה רבינו וישב ונקה אח דברי העם דברים הווייטצים דעתו של אדם וכן דברים הנסתרים ונשונח לב כי ענה וחדוה צוקומו : אצל ונלד חומר התלמוד והפלפול היא ויגד ונקה דברים הקשים בגידים והם חסיה ונחשים כוחו וכן אמרו רז"ל (שבת פריע) : גיטין פרק הכיזקין) עפ"י הדברים האלה כרתי אהך ברית דחקיפ לויגמרינהו ולפוס לעירא אגרא כי החשת כה היא צעלמו הנועלי הפלחא שונדכך החומר להיות רוחני מה כוונתי אונרם ז"ל גדול תלמוד שנוניא לדי ונעשה ופני שהוא סיבת

צדיק

חומר ונונו ונחשלבל ונעשה היינו התגברות הארת עכ"ל בקיבור עוד שם והנה עדות ד' מאונס וגו' קחי אחרת שצ"פ וכן עדות צנוער"י תלמוד ותורה שצ"פ אין לאונרם צכצ. העעם כי הקצ"ה נחן צזה סיוונים לישראל לצדיק כדרך שנתן יעקב סיוונים לרחל כדי שלא ירנאו אחת וכן כתיב אצל התורה לכת לפתחים ערונה : והעבין צצ"י העכ"ם שלא יעתיקו איתו כונו שהעתיקו תורה שכתב ויאנורו שלבו הוא ולעמיד ישאל הקצ"ה ויאמר צדי וי סיוונים שצקרתו ונפה אל פה זה ונשלי ואז יציאו ישראל צסיוניהם וכן ונזאר צנודרש (פי תשא וקדר כשא פי י"ד) שהצילו התקפית (גיטין פי הכיזקין דף ק"ן) ו"ל אכתב לכס רובי תורתו כונו זר נחשבו שבע"ם העתיקו התורה ואם היה נכתב הכל היו העכ"ם ונעתיקים ו"ל אכתב לכס רובי תורתו צחיה והלא ונה שכתבתי לכס כונו זר נחשבו שהעתיקו אדם עכ"ל ולזה רמזה לכו רז"ל (ע"א כ"א) שלעתיד יעול הקצ"ה ספר תורה צחיקו וכי ויאנור לעב"ם כלם יס צכס ונגיד זאת ואין זאת אלא תורה שכלומר זאת התורה אשר שם ונקה וקשה לונה האריך צלשון שלילה אין זאת אלא תורה כי הוא ליה לונור וזאת היא התורה שכלומר וכי חתמי התורה נקראת על שם הקצ"ה תורה ד' תוניהם ונקראת על שם ונשה תורת ונקה והעבין תורה שכתב כילו שונחתי סה הקצ"ה ותורה שצ"פ סוד כלת ונקה ויודע תורה שכתב נקרא זה (שמונו על צעלה דונטרוכיתא כידוע) תורה שצ"פ נקראת זאת (שכינתא קדישתחא ולעמיד ישאל הקצ"ה אחת הסיווני שהיא תורה שצ"פ (צקוד ונחתי ונשכתי צחוכנס) ע"ז אנורו אין זאת צלשון שלילה לשלול שאין הכונה על תורה שכתב אלא הכונה על תורה שצ"פ שכלומר (בה) וזאת התורה אשר שם ונקה וכי חסו עבין כריתות ברית (גיטין) אנור ר' יוחנן לא כרת הקצ"ה ברית עם ישראל אלא צצ"ל דברים שצ"פ שכלומר כי על פי הדברים האלה כרתי אהך ברית וחפילו עחה שכינתה תורה שצ"פ לכתיבו ונשום עה לעשות לדי נחן הקצ"ה שכלה צלצ העכ"ם שאינם הפליט צהעתקתה ולזה ישארו הסיוונים צדיקו צרוך הוא וצרוך שנו לעד עכ"ל הרי ונזאר ונח ונעלת תורה שצ"פ כונו כח גדול יש צלימודה וגורנות הרב' נחת רוח ליוצריה ויחע"ש גדול לחוכינו ורצ כח ונגיד ונראשית אחרית וגילה לנו סוד זה ופתח דבריו יאיר לנו כתיב ונשקול השר להטיבנו לנו צאחריתנו ולזכותינו ברצ עוב הלפין לעוה"ב ולרוחו לנו שהחזו ונעלי עליו לעקוק צכטי התורות ר"ל צחורה העלילת גם צחורה הנסתר ואז נפש האדם השצע ויהא לה חפיה ועלייה לוקים שורשו הקודש הנחלב ונשם ע"י צ' תורה הללו ו"ל ספר חקד לאצרהם ונעין צ' נהר כ"ה כ"י העבין שיש צ' חלקים צחורה הא' סיד האלילות דהיינו ונלכות לנעלה ה' סב' קוד צ"ע והנה קוד הנסתרה ונלכות ולנעלה אין כה צאדם להסוף צה דבר אלא צקוד הכזוה ונחמדותם לכזחאים הונגלים קידותיה ואיכה תלויה ע"פ הרב אלא על פי הקבלה העליונה ונשגיחין צכח קול דהיינו צקודותיה

כי אין אדם יורש גיהנם כי אם על ידי עונל ויגיעה ועושה
 רצו כונו גזל וגניבה לחמור צדקים ועריות שלא ימחו לו לישן
 ונשים עלמו צדקת גדולה וגיון כיהן לנשים ונעשה אים
 ריב ונודון לכל הארץ וכל העושה ויגיעה שלו לקטת לו עיי
 גיהנם אצל לירש בן עדן אין עורה כי אם צדונה ונחם
 דורש טוב לכל אדם ודבר שלום לכל הצדקים ונפתו יאכל
 צדיהו יתפלל וקוצע עתים לחורה אסריו צדוהו וטוב לו
 לעושה צד על עונל וצדל ויגיעה וז"ל שוא לכם משכיו קום
 להיות שכר ירדפו ונאחרי טבה לשוק על החמרה צדום
 לשלול ולגנוב וכל העושה הוא לאכול לחם העלזים אצל בן
 יתן לירדו שיבה וצדונה ונחם וישעון ואין לך דבר קל לירש
 עיי בן עדן כונו נדה האמת שאז הולך צדום לצדו ונקיים צדו
 תמים תהיה עם ה' אלהיך וכונו טונתה עלמו צדויות
 נדה כמד נדה ושלם לו הקציה ונשלם שכרו צדו טוב :

במשנה אסריך כלים שככסת צדוונה וילאח צדוונה
 וכו' ונרצ הלדיק וכו' ר' **מירל**
מודאשוב ז"ל כי ומוסף על פני היום ס"ת
כלים משה לעיני כל ישראל ר"ת **כלים** וזו פי
 אסריך כלים וכו' עכ"ל הקדוש עוד יל"פ על פי דברי
 ז"ל זהר (ויקהל ר"ח) והלכת אל הכלים וגו' חילין איטן
 לדיקיא דיקרי כלי ד' דזוניה לדיקייח לאייסאה לטון כ"ע
 דזוכא לנלכא ונסיחא ואיטן כלי ד' דכתיב נסאי כלי ד'
 עכ"ל הקדוש עוד חנורו זהר (תרוונה קס"ג) כתיב והנה
 טוב מאוד טוב דא ונלחך חיים ונאוד דא ונלחך הנות
 דאיהו ודאי טוב ונאוד לנאן דאלית פקודין דמרים וכו'
 זכאין איטן דאערעו דהאי ונקטרגא וזכאין איטן דלא
 אערעו ציה זכאין איטן דאערעו ציה דצגיייה ירחין כל
 איטן טצין דעלנא דחתי דעין לא רחיה וכו' עכ"ל וברסינ
 (סוכה דף ו') שצעה שונה יש לו לילה ע"ל טונא
 אצן נכסול טען שוכא רע לפוני וכן הוא צדוה
 (פקודי ר"ס) ח"א אסריך כלים אלו הלדיקים שככסת
 צדוונה הייט דאערעו ציה צדוהו שנקרא טונא כבגנורא
 ס"ל וילאח צדוהו שידעין לאכפייח ליה לפולחנא דקציה
 ועשים וייליה יל"ע ונענא טהור ולזה אסריהם כי זכאין
 איטן דאערעו ציה דצגיייה ירחין כל איטן טצין דעלנא
 דחתי כצדוה ס"ל ולהיות נפשות לרעות צדוה החיים
 ודזוקים צלחיהם חונה ונקור החיים :

ועוף יעופף על הארץ על פני רקיע השמים וגו' יל"ד
 כפל חונורו יעופף על הארץ על פני רקיע וגוה
 אפ"ל שדקדק ד' צדוהו כפל לשון שקוצלת צדוהו הא'
 עופות שאין להם גזרות כח כ"כ שיוכלו לעוף ולהגזים ח"ע
 עד שיעלו חמה אור רקיע והם עופות הציינות כונו
 חונורו ותרנגולים הוא חונורו על הארץ פי' סנוך לארץ
 דנרסינ [ונחמה פי' צית הלחם ל"ח] דפליגא חנאי צדוה
 לצונה של לחם הפנים איכא לנוד ונחם על הנערכה על

נוחם ואיכא לנוד על צדוהו וכן (סוכה פרק ואלו כחונורו
 ל"ז) פליגי בקרא דונחמה חת הצרכה על הר גריזים אי על
 נוחם אי על צדוהו וכן (פסחים פי' חונורו נשחט) דפליגי
 ר"י ור"ל ר"ל קצר על צדוהו ור"י קצר לא צעיק על צדוהו
 וקיי"ל הילכתא כוותיה דר"י לגבי דר"ל צדוהו כדלחיה
 (יבמות) וכבר כתבו החוס' שם דהיכא דקצרה הוא חונורו
 ר"י דעל צדוהו ע"ש וכאן הקצרה טעה דעל צדוהו ונדפליגי
 ללישניה ע"כ גם כאן על הארץ פי' סנוך לארץ והסכי' הם
 עיפות גזרות כח חסר יוכלו לעוף לנעלה לנעלה כגון הסכר
 ושאר עופות הנודגרות והוא חונורו על פני רקיע השמים :

והעוף ירצ צדוהו וגו' כתב צדוהו ז"ל ב' צדוהו הכח
 והעוף ירצ צדוהו והעוף אוכל לחם : זאת תורה
 הצדונה והעוף רנו לנוד ז"ל ששופות טהורות ונרובין על
 העונאים וזו והעוף ירצ צדוהו פי' שהם נרובין איזה והעוף
 אוכל לחם טהורים וכן זאת תורה הצדונה וגו' איירי צדוהו
 עכ"ל וני איכא ונידי דלא רנוזא צדוהו כל דברי חכמים
 אפילו וזה שחלמוד ותיק עמיד לחדש הואיל שהקציה צדוהו
 עולמו עם התורה כחונורו צדוהו צדוהו חלקים והתורה
 כקראת חלקיה ולכן כל דבר ודבר רנוזים הצדונה ולכן
 חונורו ז"ל כל ונחם הא עילתא דחונורו איכסי [צ"ק פי"ח] כי
 רנוז הכל צדוהו שרשו ונקורו חונורו ר"ל ז"ל שצדוהו
 ואי זקנתי שינה הקציה וכו' וזה שחלמוד דברי השמיים
 והכל נקורו ושרשו צדוהו דל"ב וז"ל כבראו ושעמתי
 ונרצ הלדיק וכו' ר' פנחס ז"ל ונקארען צדוהו שיהיה
 שארע צדוהו אחד דם יל"א ונחוננו צלי הפסק ונחוננו
 החולי רח"ל עד שהרופאים נלחו לבקש רפואות לזה ונחוננו
 מוננו והיה החולה הזה נולה ונחוננו ויתה וכל צ"ב ח"ה
 צוכים וזדונן אדם אחד וירא חת הלחה הגדולה כי החולה
 טעה לנות וילך צדוהו לבית היין ולקח נדה אחד יין
 טוב וחזק וזיה אל החולה לשתותו צלי הפסק ותיקף צדוהו
 היין נתרפא ונפסק דם וישחוננו הרופאים והללו חת ד'
 חבר צדוהו על העולם ויני קגולות רפואות וכשרלמה
 הדברים לפני הרצ הלדיק ח"ל הרחה להם ח"ך שהרפואה
 כנוה צדוהו ודם עכזים פוחה פוחה הוא לשון רפואה
 נלשון חסונת צדוהו צדוהו נקוונות וחונורו הלדיק ח"ל
 שצדוהו נרנו כל ויני רפואה שצדוהו וסגולי לנענן ילודו
 צדי אדם דיעה ונוסר לבקש ונחסי רפואות עכ"ל הקדוש
 ואפילו ונכגים טובים וזה שנהגו ישראל תורה היא ונרנו
 הכל צדוהו : צא ורחם וי"ש הרד"א ז"ל על הנוכה שמוצי'
 לשפוך כל המים שצדוהו הנה צ"נו ונרנו צדוהו וינה שם
 מרים ולא היה וי"ס לעדה כי כולם שפכו וינייהם עכ"ל
 והרצה ערה הרצ ר' אליעזר ונרנו ח"א ז"ל לנלח אחר יגיע
 רצה כל דברי ח"ל רנוזים צדוהו ח"ך דברי רבנן הן אגדתא
 הן שעתתא ח"ך לך דבר קלא רנוז צדוהו והנה נולח
 צדוהו ר' יהודה חסיד ז"ל שלח לגדל אפרוחי : גם שלח
 לגדל

גדל עבדים וצדנותו כי סכנה גדולה הוא לכליון שמתו
 וזו לכליון ברוח רח"ל יעו"ש ורמז זה בשואקרה וסו"ק
 צדק היינו שנגדלם אז והעוף אוכל אותם : אוכל ונלסן
 וזהו וסכנתה רח"ל . וכן זאת תורה הצנוה והעוף שאקור
 גדל הן וצדנותו והן ונעופות וחמירא סכנתא ונאקורא
 וזהו דמיהגין הרבה האידנא אפטר דזשו ככלל באוורם ז"ל
 ונמות פ"ח והאידנא דדשו בה רבים שוור פתאים די
 דקדק כלל הכל רמז בהורה הקדושה . ואלו דקדק אוורו
 רב צדק . צדק דייקא לנעוטי ארץ העמים עי' צבור ח"ו
 קי' שעי' בחידושי הגהות וצדנותו ז"ל :

יאמר

אלהים נעשה אדם בללוינו כדמותנו וגו' אומר
 ז"ל (סנהדרין פ' חלק) אומר רב פפא חי בעלי
 יריי צטלי אונגושי דכתיב ואלרופ כבור סיגייך ואקריה כל
 דלייך וגו' ופרשיי ז"ל יירי גמי הרוא : אונגושי ונכפטיס
 ונלעריס לישראל בונקכת שבה איכא פלוגתא איכא וי"ד
 אונגושי חרשי ואיכא וי"ד גידופי עכו"ם עכ"ל . לכאורה אין
 קשר בזה חלה יירי צעכ"ס סקצינה ציעול הגויה יחצטל
 וז"ל ופ"י דבריהם ז"ל צ"ר אומר רש"י צ"ס ר"י
 נעשה שיהיה נעשה כתוב התורה היה כותב ונעשה כל ז"ס וז"ס
 ונעשה צדאשית כיון שהגיע לפסוק זה נעשה אדם וגו' אומר
 לכו רש"ע וזה חמה נחן פתחון פה לנזיכס אמונה
 ז"ל כתוב והרולה לטעות יעשה ח"ל הקב"ה לנעשה ונעשה
 אדם הזה שבראתי לא גדולים וקטנים אכי ונעויד ונוני
 אלא יבוא הגדול ליעול רשות ון הקטן ונוני הוא אומר וזה
 ל"י לר"ך ליעול רשות ון הקטן וכן אומרם לו לנוד ונצוראך
 אהוא צדא חת העליונים ואת התחתונים וכיון שבה לצדאות
 את האדם נוולך צולאכי השרת שכלומר נעשה אדם ע"כ
 לנוד דרך עמוס . והנה טעם הנויכס שיש להם פתחון פה
 ויש נעשה אדם לפי שלא ילוייר להם לתאר להקב"ה ונדת
 נעויה לפי שכלומר די' נוולך באות לבס וזה צא ונלדס שיש
 להם בקות הרוא וז"ס ונודים צנוולות ונודת העמוה והוא
 אומר ז"ל אומר רב פפא חי צטלי יירי ויודו צודת העמוה
 צא לא יהיה להם פתחון פה צו"ש נעשה ונוולא צטלי
 אונגושי עי"ז . גם לפי השני שפרשיי ז"ל אונגושי ונכפפוס
 נן עפ"י דבריהם ז"ל צ"ז דקנהדרין אין עוד וולצדו אומר
 חכילא אפילו לדר כשפי' הוא חיתחא דהוי קא ונהדרא
 וישקל עפרא ונחתי כרעיה דר"ח אומר לה חי ונכפפיעא
 וילתא ז"ל עזיר אין עוד וולצדו כתיב ע"כ וז"כ כי צטלה
 יירי ויודו צודת עמוה ונחתי צו"ש נעשה להרות דרכי
 עמוה ולא יהיה פ"פ לנזיכס וכ"ס יאנוני שאין עוד וולצדו
 איכ צטלי ונכפפוס כיון שכולם יסיו צונדריגה עמוה ונכפפי
 ונחתייהו כדונסיק החס שאכי ר"ח דנפיס זכוחיה ואין זכות
 יותר ונודת העמוה כאוורם ז"ל (ע"א פ"ח) עמוה גדולה
 ונלסם שכלומר יען ונעשה די' אותי לבצר עמיס חקידים
 לדיקים לא כלומר כאן חלל עמיס הא לנודת שטמה גדולה
 וכולם גם אומר ז"ל צפסקוק עקב עמוה וראה די' ונה שטעשה
 ונה עמרה לראשה עטשה עקב לקדלה עי' צען חיים

הי' ש"ה פ"ג עוד אפ"ל ע"ד שדצרו צפתיחת הספר ארץ
 עולם אשר נוולך צעריס הלדיק צדא כי לדיק נוולך ובר
 וז"ל די' נוולך היינו קודם שצדא הלדיק צדא כי גיאות לבס וכצדא
 לצדאות אדם היינו הלדיק אומר נעשה אדם כי לדיק נוולך
 צדאח אלהים והכל ונכר הקב"ה צדי הלדיקים העודדין לשמו
 ועושים לו כח רוח צוה שאור ונעשה לומו :

או יאמר

על אופן אחר נעשה אדם וגו' כי שונתי
 נקטיס ונוה דגריקין [עירובין דף י"ג]
 צ' שריס ונחלה נחלקו צ"ש וצ"ה : הללו אומרם כוח לו לאדם
 שלא צדא ונכצדא והללו אומרם כוח לו לאדם שצדא
 יותר נוולא צדא וכי וקשה ונה הוא פלוגתאן הרי וקרא
 ונפרש הוא דיותר טוב שלא צדא . והוא עפ"י דבריהם
 ז"ל צפסקוק ודי' הנוטיר על קדום וגו' כל ונקוס שכלומר ודי'
 הוא וצ"ה דינו . כי נודת הקב"ה אינו כנודת נוולך צטר ודס .
 נודת נוולך צטר ודס כשהוא כועס צונכעיקיו עושה צהס דין
 ואינו נוולך צטריו ויעליו ככדי שלא ישנוע אליו הדבר וצדא
 וכשהוא רולה להטיב נוולך הוא ציועליו ושריו . אבל נודת
 הקב"ה אינו כן כשהוא רולה להטיב אינו נוולך [ונמיא דברנו
 נאוונו ודי' פקד חס שרה ומרלנו ח"ל ע"ס] אבל כשהוא
 רולה לפרע ונוכעיקיו נוולך הוא צהפוליא שלו ונוי כוונה
 נורה כתיב ואם יאמר איש צונכפריס וגו' ולזה צקדום כתיב
 ודי' הנוטיר וגו' . ודי' הכה כל צבור וגו' . וכה"א די' נתן
 ודי' לקח . צכתיבה הזכיר די' : נורה שנוטה צלל התייעלות
 צהפוליא שלו . וצלקיחה כתיב ודי' יורה על שהוא נוולך
 צפוליא שלו עכ"ל . ולפ"ז חס חיתא דנח לו לאדם שצדא
 איכ טובה היא לו ולנוה היה לו לאוולכי ולכתוב נעשה אדם
 שנוולך צהפוליא שלו ע"כ הקוסיא . אונכס לפי דברי
 הנוקבלים ז"ל יחא כי נעשה אדם טעריקין נוולך עם שוואי
 הלל שפס כלל הנשמות הלדיקים לכן קורא אותם רש"י
 ז"ל צונחלקות שוויס אבות העולם צונככת חגיגה ע"ש כי
 הם נווט אבות העולם שוואי ונשואל הנרכבה : הלל גיונין
 הנרכבה והוא ונעשה קיבל תורה ונקיבי . ונעשה טעריקין
 ונחלקות שוואי הלל ע"כ . גם לפי דברי התוספות ז"ל יחא
 ח"ל כוח לו לאדם שלא צדא והא דאמריקין פ"ק דע"א צואי
 וכחזק עוזה לצדונו שאלוולא חס לא חטאו לא צאנו לעולם
 וכי הכא איירי צקחם צני אדם אבל לדיק אטריו ואטריו
 דורו וכי ע"ש לזה דקדק הכחצ אוורו נעשה אדם בללוינו
 כדמותנו והנן :

וידי

ערב ויהי בוקר יום הששי ויכולו השמים והארץ
 וגו' יל"ד הי' דהששי . אונכס רז"ל יישצו (ע"א פ"ח)
 ואורו שכל העולם היה ונחמוטע עד זום ונחן תורה שכיחכה
 צשטי צסיון עכ"ל והתורה כפוטש וגו' עוד יל"ד אוורו וזם
 השטי ויכולו השוויס ונשמוע ציוס השטי כלחה ונמורה הוולאכה
 ונאוונו ויכל אלקיס ציוס השציעי לא ונשנוע כן . אונכס גם
 זה יישצו רז"ל דהכוכבה שהקב"ה יודע עתיו ורגעיו ככס צו
 כחונ השערה ונראה כאילו כלל צו ציוס והדרסה דרש .
 עוד

עוד לסמוך תיבת ויכולו השמים והארץ לתיבת יום הששי
 ויזן עפ"י וזה שכתב הספר הקדוש אזה"ל ולמה שפירש
 צוהר כי ציוס השבת ושתלשל השפע של כל ששת ימי
 הנועשה ויכוין ע"ז אונרו ויברך חלקים את יום השביעי כי זו
 לזה ד' את הצרכה להיות העולמות וכו' כי העולם היה חקר
 הקיום עד שצאחה שבת ועונד העולם וכו' אכן נולדו כי
 הקצ"ה גילה הדבר צו"ש צ" הדצרות כי ששה ימים עשה ד'
 את השמים ואת הארץ הרי גילה כי צענת הצריחה לא ברא
 ד' כח העולם זולת לעמוד ששה ימים לעעם המדע לו
 גם ידוע לידעי אונת וכתחכס ד' וברא יום אחד הוא יודע
 לד' ובו ציוס חוזר ד' ונשפיע כפס לעולם שיעור המוקיים
 עוד ששה ימים וכן עז"ה חולת זה היום היה העולם חרצ
 צבמר ששה ימים והיה חחר לתוסר וצוהו וצאוונעו שבת
 עולם עומד והוא אונרו כי זו שבת פי צאוונעו יום זה
 שבת וכל מלאכתו ופי' וזה היא המלאכה היא הצריחה
 עלמה אשר ברא חלקים לעשות וכו' וצאוונעו יום שבת
 ונשפיע הכללות העולמות רוח הנוקיינות עוד ששה ימים
 וזה ונלאט נחת רוח צווננור ה' שאונרו חז"ל כל הנוקדט
 ואונר ויכולו וגו' באילו נעשה שותף להקצ"ה צוונעשה
 צראשית עכ"ל ודבריהם רחוקים ורחוקים לפי הנראה וכו'
 ולמה שפירשתי אונת יהנה חכס ודבר ד' צפיהם אונת
 צעעס לודק להיות כי השבת היא הנוקיים העולם כל ששה
 ימים ואחר עבור ששה ימים יצא שבת אחרת ויחיה
 וקיינוהו עוד ששה ימים אחרים וכו' עד ואין לך שותף גדול
 וזה רמז לכו התורה הקדושה צאונורהי הטוספות וכתב יום
 הששי לומר שכל נועשה צראשית חללים ועוונדים רק עד
 ששה ימים וכל סוף ששה ימים עונד העולם להיות חוזר
 לתוסר וצוהו לולי יום השבת הנוקיינו חסר אונרו צקניכות
 יום הששי ויכולו השמים וגו' פי' ציוס הששי עונד השמים
 והארץ להיותם כלה וכשתתן ונולת ויכולו הוא נולשן כליה
 והשתקה רק ויכל חלקים ציוס השביעי וגו' ויכל ונתרגס
 ירושלמי וחונד וזה ישנו להעונדת עולם עד זון שקלצ
 הצורח יצו"ש ומוכל לומר עוד דכל אדם שסונר שבת לפי
 ערכו ולפי גודל התעלמותו וחסק התקרצותו למעס זיר הק'
 קדושת שבת מושך עליו הכנה התחפקותו על כל ששה ימים
 ימי החול ונעשה לו יום השבת כהכנה מרצו לטרך
 השפעתו לכל השבוע וזה רמזה לנו רז"ל צלחות לקונס עשה
 שבתך חול ואל חלטרך לצריחה פי' הו נוקיים שבת כראוי
 וזה תרוח שתעשה לך מרצו והסתפקות לכל ימות החול
 כלומר עשה וזומתך לחול ונשנירת שבת קודש ואז אל חלטרך
 לצריחה ולפי' יתורן קושיות התוספות ז"ל (צילה)
 דהקשו דברי רז"ל אהדדי אונרו עשה שבתך חול וגו' ואונרו
 לוי עלי ואני פורע ולדבריו דצריחה ז"ל אחדות אונות
 וזה מלאט עוז טעם ודעת אונרו רז"ל לעתיד לבא יעול
 הקצ"ה ס"ה צחיקו ואלו להכריז שצוואו נוקיינו הנולת
 ליעול שכרם יום אחד יצואו וניחיו חפילין יום צו' יצואו

ונחיו לילית יום ג' יוכרו ויצואו נוקיינו עתה וכן סולם
 וכל הכרוזים יעונדו האונות ונחיק ולצוק יכרוזו יצואו
 האוכלים ושותים לקבל שכרם ויד ירו"ו כל האונות ויצואו
 אנו חכלנו יותר וזה והקצ"ה ידחה להם וישלם לישאל
 שכרם והאונות יצו"ו ויהא זה פלא גדול צעיני האונות
 לומר למה נוקופח שכרנו כי חכלנו יותר וזה עכ"ל
 ולכאורה למה צאוונע עשה ד' ככה אונס לדבריו ירחא כי
 חכילת עם צני ישראל צעוה"ז הוא ונהכנה מרצו ונשנירת
 קדושת שבת מנלא כל חכילת ים צו ונקדושת שבת זה לא
 כתגלה לאוה"ע ע"ד אונרס ז"ל ונחנה עוזה ים לי צבית גכו
 ושבת שונה ונוקיי ונתן שכרה לא עבירה לחגלו
 ורקדוק אונרס ונחנה עוזה ים לי וכו' לי ודחי כי נולד
 שהוא ונחנה אלל הנוקבל אלל גם לי המתן הוא ג"כ ונחנה
 עוזה ע"ד והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אתי ד'
 חלהיכס שפי' קדושתו ופני שא"י ד' חלהיכס וישראל אשר
 כך חתפאר ונחה שחחס ונקדשין אחתי שחחס לנעלה
 ונודריגה הנלחכים צזה קדושתו נחעלה מאלד צקוד חכו ע"ז
 לחלקים וזה אונרס ז"ל יכול כוונתי ת"ל כי קדוש אתי ד'
 קדושתו לנעלה ונקדושתכם פי' קדושתו לנעלה הוא
 ונקדושתכם ונחה שחחס ונקדשים אחתי והנה צענת כתיב
 ושנרו צ"י את השבת לנעוה את השבת לעשות הוא ונלשן
 עשייה ותיקון כונצואר והיינו שחחס עושים וצוים קונת
 שליונה כציוול זהו לדרתם חקר וא"ו זהו ונחנה עוזה ים
 לי ג"כ ולזה יקצלו ישראל שכרם צחכילתם כי חכילתם הו
 ונקדושת שבת וזה ונחקנים חנח אדה"ר ע"ד שפי' הרצ
 חלש"ך הקדוש ז"ל שאלו הקצ"ה הונן העץ אשר ליתך
 לצלתי חכול וננוט חכלת כלומר חס חכלת צחכילת וצחכילת
 שלא חכל עור וקרקס הנוקרא ודרסו חכלת לצלתי חכול
 וננוט והשיב השאה אשר נחת עונדי נחנה לי ואוכל לא כאונר
 וחכלתי חלא ואוכל כלומר חלטרך עוז לחכול עד צילת
 הנשיח צכדי לתקן אשר חכלתי כבר והיה צזה כוונדה וענה
 זה חכילת עם צני ישראל לתקן החטא וללד זה ראויס הנה
 לקבל שכרם ונשנעתי ונפרשים עד"ז צסס הרצ חלדיק הקדוש
 וכו' מברדיושוב ז"ל כצג"ו אונרו וחכלתם חכול היינו
 חכילתם זה צכוניה שהתקנו ונה שאכל אדה"ר כבר ושצע
 פי' רק צצחית צע ע"ד לדיק אוכל לצוצע כפסו והו
 והללחם את עם ד' חלהיכס להעלות קדושתו צכוונת חכילת
 אשר עשה עונכס ד' חקד גדול צזה להפליח שיהא פלא
 צעיני האונות חשלים שכר צעד חכילת עכ"ל הקדוש"ה זה
 הכל גורס להס קדושת שבת זהו טעם תוספות ה"י צוונת
 הששי ועס כל הדקדוקים כונצואר :

והשיות

תוספות חכ"ל דהקשו דברי רז"ל אהדדי אונר
 עשה שבתך חול ואל חלטרך לצריחה וגם
 אונרו לוי עלי ואני פורע שנעתי ונרצ חלדיק וכו' מאשט
 כי שאונר צסס הרצ חלדיק ד' מיכל וכו' מולאטיש ז"ל
 דאין סייך לנעוה שונעתה אהדדי רק צאס מוצן הס"י של
 כל

כל אחד במקומו רק דקסין אהרדי חבל כאן כל אחד בפני
 עלמו מוקשה ואינו מוצן הפירוש הגם דהתוספות הקשו
 אהרדי הם ידעו והצינו הפירוש של כל אחד מהשמועתיא
 בפני עלמו ושא"כ חק יתנו דתמו קשה לן הרבה דקדוקי
 אמרו עשה שבתך חול דלכאורה הכונה שלא יבטל שבת
 ודברים ובער וטעמים ושלא יקנה יין לקדוש וכיולא רק כחול
 שויהא וא"כ הוי שבת ואל תעשה וא"כ שייך לומר עשה
 עשית עשייה יש כאן ה"ה
 ודוא ע"ד שבת שבתו יתכן פי
 כי משא נפסקו ושמרו בני
 ישראל את השבת לעבדי את השם
 וגו' ויגדלו בני ישראל את שבתם
 לומר שבתם חפזתו שבתם לרביהו
 וכו' ופי' הוה שבתם שבתם דקמי ליה
 עשית לעשות את השבת והלא שבת
 ואל תעשה הוא חלל להשבת
 שבת ולעשות חפזתו ושמרו
 וכו' ועוד י"פ עשה שבתך חול
 כי שבת שבת יתן נשמי יהיה
 לאדם שבתו (בילתו) הרחבת
 הדעת וכו' ולא נתייב הדעת
 ונתגדלו העוהות יש להם להשתלב
 ולהפיק עלמו ולגמור נפשו
 ורוחו ומשנתו על קידוש שמו ית'
 ולעשות עלמו כחול - חלין הוא
 נגד הקדושה המופיע עליו כעת
 וזה שנתקדשו ואל תעשה לברוי
 ע"ד חזי לרודי ורודי לי להשפיע
 לך זרעה עד גלי די זה שאמר
 שבתך וגו' כלומר זה באמת
 דלכל חלי ואלא כל אחד ואחד
 לפי ששנת השבת ע"ד שנתו
 ע"ה כלה בין רעותיה ושמרה
 ע"ש : ע"כ הג"ה

ולשון כי ילוח אשתי חלי וכו' אמרו ח"ך חספרכ לז"ח
 ואני פורע ולשון החגלה שאגלה כל חקדי ורמוזתי עליך
 וחזק של חסד אנושך עליך עכ"ל הקדוש ולדבריו שצטווירה
 שבת נעשה שבתך להקציה כי צוה וקיים התורה וקיום
 כל הששה ימים כנצח ליעיל והקציה אמר קדושה לזעלה
 הוא וקדושתכם וצוהר היום עשה שבתך נקרא שבתך ודאי
 ודבריהם אמר יה"ר שזכה להיות ושמור שבת כראוי
 להיות כמעלה ע"י קדושת צורחיו הוא חלקים חיים ואמת
 ונקור החיים והקיים ונחנה עושה יש לי ודאי : ויבן ע"ד
 הנשכחה אמרה היא לו הילך דיבר והתקדש חזי לך אם אדם
 חשוב הוא וקדושתו כהוא הכאה שיש לה על שהוא מרובה
 לקבל היונה ונחנה וקדושתו והנה השם יתעלה שמו קדשו
 שבתך לנו המלות ולכאורה הלא המלות אכתי עושים ולא
 הוא וצוה קדש אמת להיות נחשד קידושין הלא כשאמרו
 העושים המלות דונם שאמרו ויתנים לו והיה כהילך דיבר
 והתקדש חזי לך אונס צוה שנקבל ונאמרו עשיית המלות
 בהוא הכאה הוא קידושין ושמעתי מפרשים צמם הרב
 הלדיק הקדוש וכו' ר' **איצקל** לאכלטיר ז"ל כג"מ אמרו
 אשר קדשו צוולותיו וקשה הלא אכתי עושים המלות לז"ח
 ור"מ צו בהוא הכאה דר"מ צו וצטעייחמו המלות צוה
 הוי קידושין עכ"ל הקדוש ולדבריו חיל שומרי שבת נעשה
 שותף להקציה ונקיימים כל הששת ימים יבא על כן
 שקדשו בהם וקדושתו לזעלה הוא וקדושתו ושמירת
 השבת היא אחד והששה קבולות שומכרים עון ע"י צפ"ר
 חירדים וז"ל ח' ואלא לר"ל העונה אמן בכל כוחו : צ'
 שומרת שבת שחומר שומר שבת ונחלנו ח"ת ונחלנו חלל
 ונחול לו וכו' וכל וי ששומר שבת כראוי יכול להוסיף צוה
 שפע זרעה עליו ועל כל ישראל ונקור החיים הוא חלקים
 חיים :

ביום עשות ד' אלהים ארץ ושמים וגו' כי צעפתי ז"ל
 צ' ונקורה הכל ציום עשות ד' חלקים ארץ
 ושמים וא"ך הודו על ארץ ושמים למה הודו על ארץ ושמים
 צצביל שעשה ארץ ושמים עכ"ל : עוד י"פ עפ"י דבריהם ז"ל
 הקציה ונקומו של עולם : עוד כתיב ואלא כל הארץ כבודו
 נוולאח אומר כי השם ונקוצו ונקוצו : והטעם לזה הגידו
 חכמי אמת ז"ל בכל צחינת הנבואים וצפרט לחלקי הרוחניות
 שהם ונכירין ויודעין עולם אלהותו : לביולם יש תשוק גדולה
 להתדבקות אחרו יתצדק וחליו יתאוו תאווה כל נפש החיובית
 כי לכל הנבואים שצוולם כל אחד כפי צחינתו וטיעור ערכו
 יש שכל השופע עליו ונאורות' ואפילו לזיווח ודווח ולכל
 דברים פ"לץ הנחיה אותו הוא"ל שאור ח"ס יתעלה שמו
 קוצו כל העולם כדוריות צהשוואה וכל חלק וחלקי העולם
 הנקוצו יתחזק להתקרב לשורטו לאור ח"ס יתע"ש : והו
 העונות ולזה הטעם צרא והאיר ד' ונכבודו והודו ונקוף
 כל העולמות : וכל העולמות ונקפין ונמנו : ואורו יתעלה
 בתלולס וגם ונקוצו והם וזה עמוד ונתקיים העולם וכבר
 ידעת כי עשייה נופל על תיקון והעונות כאומר ויעש
 חלקים

נימל

חלקים הם הרקיע פירש"י ז"ל תקטו ועמדו ז"ל חיים ציוס עשות
 די ארץ ושמים שהקנים והעמידים וזוה"ל הודו על ארץ
 ושמים פ"י הודו חיו אורו חוד ארץ ומקובצ ומהעולם
 וגם הודו ואור זיוו על שמים שהוא קובצ כל העולמות וזוה
 שהוא קובצ ומקובצ וזוה העוונות קיום העולם בחשוקתם
 להתקרב לאור חיים צ"ה יתע"ש ילעו"ק חיים וזכרה ומוקד
 הזכרה הוא חלקים חיים ואמת :

ויצו די חלקים על האדם לאמור וגו' רז"ל (סנהדרין
 כ"ו) לנודו וזוה שצב ונלוח צ"כ ואלו הן : ע"ז : ובי"ע

וש"ד : וזל : ודיכיס : וזכרה
 השם : ואזרון החי : ואמרו
 ויטו חין לו חלל ע"ז : די : זו
 זכרה השם : חלקים חללו
 הדיכיס : על האדם זה שפיכות
 דמים וכי : והרעו"ם ז"ל
 צ"ע ומהלכות מלכים כי רז"ל
 על ששה מלוח כלעוה אדמ"ר
 ואלו הן : ע"ז : ג"ע : שפיכות
 דמים : גזל : ודיכין : וזכרה
 השם זא נח והסוף לו חמ"ה
 שנאמר אך צטר כנפשו דמו
 לא תאכלו ועמדו חללו ה"ז
 מלוח עד שצא הצרחה וכשצא
 הצרחה כלעוה על הנוילה וכי : זא ילחק והסוף וכתן
 ונעשר וכי : זא יעקב וכלעוה על גיד הנשה וכי : זא לנולדים
 וכלעוה עומד צוולוח יחירות עד שצא ושה והשלים לכל
 התורה עכ"ל הרעו"ם ז"ל (רז"ל) וז"ל וז"ל ונשפטים פ"י לנ"ד
 נחן לאדם ששה מלוח הוסוף לנח אחת : לאצרה שמוכה
 ליעקב השעה חבל לישראל כחן הכל עכ"ל הוודרש ז"ל ע)
 הקשה הרצ צעל לשם ונשכה על וזה שכתב הרעו"ם ז"ל זא
 הצרחה וכלעוה על הנוילה הרי אמרו ז"ל קיים הצרחה
 אצונו כל התורה כולו אפילו עירובי השבילין שנאמר עקב
 אשר שונע הצרחה בקולי וישמור ושמרתיו מלוחי חקותי
 והורוטי וגו' וא"כ אמאי ונה הרעו"ם ז"ל רק מלוח מילה
 שקיים הצרחה וכ"ת דלא ונה רק חלל המלוח שכלעוה וכי
 ע"ש וכשאר צקוטי ע"ש : וצאזורינו על מרן הרצ צ"י הארכנו
 וזה ותרלנו ת"ל וחין כאן ונקונו כי חין זה כוונת החיצור
 ע"ש וכעת כ"ל לונר סוד די ליריחו וכיוון הרעו"ם ז"ל לנ"ש
 צוהר הקדוש פ"י ויקרא ח"ל מלח דנעיר ה"י צרית כאלו נטר
 אורייתא כולה וכי ח"ה הצרחה עד דלא גזר הא לא חתמר
 דאיהו נעיר אורייתא כיון דאחגזיר ונה כתוב עקב אשר
 שונע הצרחה בקולי וישמור ושמרתיו וגו' וכולא בגין דאחגזיר
 ואחרשים צ"ה רשיוח קדישא ונטר ליה כדקא יאות סליק
 ליה כאילו נטר אורייתא כולה עכ"ל הקדוש . (ורעו"הו)

רז"ל (כדריס ל"ח ל"ג) ר' אמור כל הנוולות שקיים הצרחה
 אצונו לא נקרא חמ"ה עד שזול וכי) והגם שהרעו"ם ז"ל
 לא ראה ולא נבלה לו דברי הזוהר חין הימא כי כיון
 צחכנתו לנ"ש צוהר ואררך רוגנתו לא ולמד מ"ש הרעו"ם
 ז"ל צפ"ד ומהלכות ציוס רז"ל וחוללת הנועל ונשכלת אורה
 לארץ וכי עכ"ל וכל הצחים אחריו חנהו עליו וכן העור
 ח"ע ק"י קס"ט כחצ עליו ח"ל ונה הלר"כה להשליכו
 לארץ וכי עכ"ל ודחק צוה הרצ צ"י ז"ל והצ"ה והצ"ש
 ע"י עליהם : וכזר זכינו שזה ונצוהר צוה"ק פ"י חוקת
 ח"ל וצעי לצטטא ליה להסוה בעל צארעא לחח"ה דשכין
 גופיה דהסוה ויחה וקצ"ה לזיונחא דא חו לזיונחא אחרת
 חיים עליה וכי הסוה צעשוחא דהסוה בעל צידא דאיתתא
 וכי וכדן הסוה איהתח השתרי וכי עכ"ל ותוהו על ה"ה
 צ"י שלח זכרו (ואולי הצין הרצ צ"י ז"ל מלח לצטטא חין
 פירושו השלכה חלל הכאה ע"ד דכתב הזוהר הקדוש
 ז"ל פ"י לו צעכן השענחא דצעי לצטטא ליה צארעא
 דפירושו הכאה וא"כ קשה מונ"כ על ונהגיני . צעל
 טהגין להשליך . וצוהשענחא טהגין להכות ויש לייצג)
 וע"ז אמר חכם עדיף ונציח וקוד ה"י ליריחו ע"י צעוה
 י"ד צרצ"י ז"ל ר"ד מ"ש על הר"ש ז"ל שכיון לנ"ה
 שאמר הרעו"ם ז"ל וקיים שם רז"ל וע"ז אמר חכם עדיף
 ונציח וקוד די ליריחו ודצרוי של הרעו"ם חנה וסו"ה
 ומוקד החיים :

נח

אלה

תולדות נח וגו' כחצ צע"ט ז"ל די דקו"י
 תולדות השמים . אלה תולדות נח . אלה תולדות
 יעקב . אלה תולדות שם . צבולם פסל שלפכו אלה
 תולדות השמים פסל חוה וצוה . אלה תולדות נח פסל
 צ"י חס וצ"י יפח . אלה תולדות יעקב פסל עשו ואלטין
 וכי עכ"ל עוד יתכן לומר שהתורה רומזת לזו צוה הרצו"ק
 הטוב וצחרת צחיים צסוד דע חת אלהי אצ"ך ועצדיהו מ"ש
 ויש צלמה על כסא די והוא היה צערך ומדריגת ושה רע"ס
 ע"ה וכן אמרו רבותינו ז"ל לא קם כמשה : צכצ"היס הוא ולא
 קם חצל צמלבים קם ונט שלמה : רודר חצ"ו הוא קר
 רגל רצעי צמרכבה והיא ציחוד אחד עם הצנוח וכו'
 המרכבה שלימה וזוה אלהי אצ"ך קוד עלם המרכבה וע"ז
 חתלכצ לצ כל אחד מישראל ויעורר עלמו לצח"י קדושה
 וטהרה ולעצוד להש"י צכל לצו כו"ש צצריחת האדם לנגדה
 ולשמרה . והנה העצודה מליטו צשני פכים היינו ויירא ומהש
 ויש אהבה חילוני ויראה חילוני ויראה פנימי ומהש פנימי
 ועם שכל הדרכים עוצים שהרי חזר ושומר עלמו מעשות
 כל רע אמנם זו למעלה מו צמדריגתם : יראה ומהש חילוני
 הוא שירא חת עלמו ואהב חת עלמו : והיראה והאהבה
 הפנימיות הוא שירא חת הש"י ואהב חת הש"י : הייתה
 חילוני